

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В УПРАВЛІННІ СУБ'ЄКТАМИ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Чобіток В.І., д.е.н., доц., проф. кафедри економіки та менеджменту

Українська інженерно-педагогічна академія

Об'єктивна реальність, обумовлена дією ринкових законів на сучасному етапі розвитку суспільства, призводить до неухильного зростання конкуренції на всіх етапах виробництва і збуту продукції чи послуг. Для ефективного функціонування в ринкових умовах керівники повинні приймати інноваційні управлінські рішення, спрямовані на підвищення конкурентоспроможності суб'єктів господарювання.

Значення системи менеджменту для досягнення цілей та вирішення проблем, які стоять перед суб'єктами господарювання, неможливо переоцінити, а це означає, що фахівці в галузі менеджменту повинні мати знання, навички та вміння для їх дослідження та ефективної оцінки. Наукові дослідження та точна об'єктивна оцінка сприяють розвитку теорії та практики побудови, інноваційних та вдосконалення існуючих систем управління, створенню умов для більш ефективного їх функціонування в майбутньому.

В даний час проблеми оцінки систем управління набувають особливого значення, оскільки приймати управлінські рішення в умовах невизначеності, характерної для відкритих систем, набагато складніше, ніж у закритих системах, коли зовнішні фактори не мають вирішального впливу на процес управління [1, 2].

Існуючі наукові досягнення, які дозволяють аналізувати стан систем управління, в основному спрямовані на вивчення внутрішніх проблем управління або врахування зовнішніх впливів (рис.1). На етапі зміни парадигми управління зростає значення стратегічного розвитку суб'єктів господарювання. Для ефективної реалізації запланованої стратегії необхідні відповідна структура управління та кваліфікований управлінський персонал, однак методів оцінки відповідності існуючої системи управління існуючій стратегії практично немає.

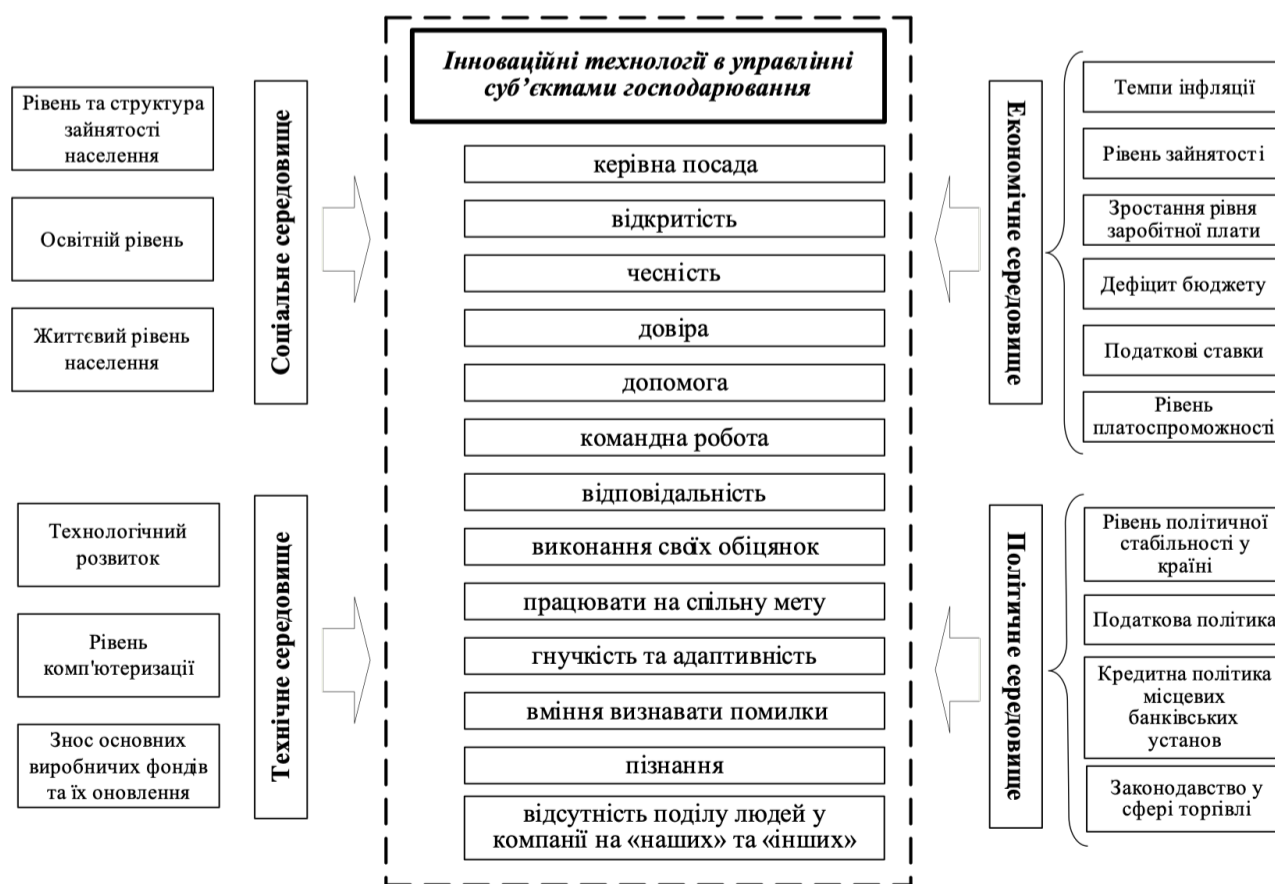

Рис. 1. Інноваційні технології в управлінні суб'єктами господарювання

Отже, ринкова економіка, жорстка конкуренція, прискорення науково-технічного прогресу, зростання вартості виробничих ресурсів змушують суб'єктів господарювання переходити на шлях інтенсивного розвитку, впроваджувати інноваційні технології в управлінні та змушують підвищувати ефективність систем управління, вирішувати поточні проблеми та досягнення стратегічних цілей. Однією з необхідних умов вирішення цієї проблеми є вдосконалення методів оцінки та аналізу існуючого рівня менеджменту.

Література.

1. Прохорова В. В., Проценко В. М., Чобіток В. І. Формування конкурентної стратегії підприємств на засадах інноваційно-спрямованого інвестування. Харків : УПА, 2015. 291 с.

2. Чобіток В. І. Стратегічно-цільовий комплекс інтелектуалізації управління холістичним розвитком промислових підприємств. Бізнес Інформ. 2020. № 3. С. 423–430.

ОГЛЯД ЗМІН У СТАНДАРТИЗАЦІЇ СИСТЕМ МЕНЕДЖМЕНТУ ЯКОСТІ ОСВІТИ

Букреєва О. С.

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Незважаючи на свій внесок у розвиток людських ресурсів, освіта донедавна не була включена у процеси стандартизації ISO. Освітні заклади намагалися впровадити ISO 9001, однак цей стандарт може створювати деяку двозначність через узагальненість термінів. Наприклад, поняття «клієнт» та «зацікавлена сторона» часто розуміють як синоніми, що не зовсім вірно у контексті освіти, оскільки мова може йти не тільки про студента, як замовника послуг, але й про підприємства або галузь промисловості взагалі. Щоб уникнути цього, ISO створювала IWA для освітньої термінології, які супроводжували інтерпретацію ISO 9001 для освіти. Однак, із прийняттям у 2015 р. нової версії ISO 9001 [1] та впровадженням гармонізованої структури високого рівня [2] для стандартів систем менеджменту, такий підхід перестав бути оптимальним. Тому у 2018 р. був опублікований ISO 21001 [3] з вимогами та настановами щодо застосування систем менеджменту закладів освіти. Будучи типом А, цей стандарт дозволяє сертифікацію на відповідність його вимогам, що є ще однією його перевагою.

Відмінності ISO 21001 від ISO 9001 полягають у наступному [3]. У ISO 21001 подано більш конкретний приклад «зацікавлених сторін» (учні, бенефіціари, персонал), зауважено, що зацікавлена сторона може мати більше однієї ролі. Розділ «лідерство» торкається стратегічного плану, учнів з особливими потребами та соціальної відповідальності, що не характерно для неосвітніх організацій. Розділ «підтримування» також більш детальний щодо залученості та задоволеності навчанням учнів та персоналу, типу інфраструктури, умов навчання, об'єктів за межами приміщень, цифрового простору. Пункт «Знання організації» доповнено навчальними ресурсами, які мають бути надані закладом освіти. Також надається окрема увага оцінюванню роботи персоналу та її постійному удосконаленню, комунікаційним вимогам, деталізації документованої інформації (академічний календар, навчальна програма, каталог курсів, оцінювання, кодекс поведінки), її конфіденційності та використанню застарілих версій. В оперативному плануванні додано вимоги до спеціальної освіти, конкретного оперативного планування та контролю при проектуванні, розробці результатів навчання, методів викладання та середовища навчання, критеріїв та методів оцінювання, методів поліпшення та служби підтримки. При цьому має бути врахований ступінь, з якого учні потребують